

פרשת וארא - ראש חודש שבט

"ויאמר משה לפני ה' הן אני ערל שפתיים ואיך ישמע אליי פרעה" (שמות ו', ל').

משה מגלה ענווה. הוא מודע למגבלותיו כמנהיג כתוצאה ממומו, בעוד עם ישראל זקוק לדעתו למנהיג חד לשון, וחושש להכשיל את התכנית, היות והיא מסתמכת בעיקר עליו.

בהמשך מובהר לו כי הוא משמש כ'חוליה בשרשרת האירועים' שאינה מסתמכת על רהיטות דיבורו.

"אתה תדבר..ואהרון אחיך ידבר..ואני אקשה את לב פרעה והרביתי את אותותי..ולא ישמע אליכם פרעה..וידעו מצרים כי אני ה'" (ז', ב'-ו').

ראש חודש שבט קודש פרשת וארא, בשחרית חצי הלל מוציאין שני ספרי תורה, ומפטירין: "השמים כסאיי" (ישעיהו ס"ו). אין אומרים אב הרחמים והזכרת נשמות. (לוח ארץ ישראל הר' טוקצינסקי)

שעור פרשת השבוע: שפרה אסולין

י מ י ה ח ו ל		ש ב ת	
5.48	זמן תפילין/טלית	16.36	הדלקת נרות
9.16	סוף זמן ק"ש	16.45	מנחה א' 14.00 ב' 16.45
17.02←16.58	שקיעה		ערבית ושיעור הרב
12.45	מנחה א' (בחד"א)	6.45	שחרית א'
		8.30	שחרית ב'
16.45	מנחה וערבית	11.30	קידוש
17.20	צאת הכוכבים	13.30	מנחה 12.30
20.10	ערבית	17.05	לימוד 'דור לדור'
7.30	שחרית נוער	17.34	צאת השבת

שבת
שלום

פרשת "ארא"א

בפרשתנו ובפרשה הקודמת, מזכיר משה מספר פעמים את ערלת שפתיו וכבדות פיו כמגבלה אשר מקשה עליו לבצע את שליחות ה' בהוצאת בני ישראל ממצרים.¹ לדוגמה:

וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה, לִפְנֵי ה': הֵן אֲנִי עֶרְלַ שְׁפָתַיִם וְאֵיךְ יִשְׁמַע אֵלַי פְּרָעָה. {פס' ל'}

בזוהר מתייחסים לכבדות פיו של משה כמבטאת את "גלות הדיבור" – בגלות מצרים היה רק קול שאינו מצטרף לכדי דיבור. את הקול אנו יכולים לראות בלשונות הזעקה שזועקים בני ישראל מן השעבוד אל ה', זעקה אשר אינה מתחברת לכדי תפילה של ממש אלא מתארת סוגי קול שונים. בתהליך הגאולה נגאל גם הדיבור, ובמעמד הר סיני עם קבלת התורה הגיעו הדיברות המהווים את השיא של גאולה זו.

במסה היפהפייה שלו "גילוי וכיסוי בלשון" מתאר ביאליק:

"בני אדם זורים בכל יום לרוח, בכוונה ולפי תומם, מלים חמרים חמרים, אותן ואת צירופיהן השונים, ורק מועטים מהם יודעים או מעלים על לב מה היו המלים ההן בימי גבורתן. כמה מאותן המלים לא באו לעולם אלא אחרי חבלי לידה קשים וממושכים של דורות הרבה; כמה מהן הבהיקו כברקים פתאום ובטיסה אחת האירו עולם מלא; (...) ואף על פי כן, הנה עינינו הרואות שמלים אלה, ורבות אחרות כיוצא בהן, עומדות מובלעות בלשון – ולא כלום. הנפש כמעט שאינה נפגעת מהן. תוכן נאכל וכחן הנפשי פג או נגזר ורק קליפותיהן, שהושלכו מרשות היחיד לרשות הרבים, עדין עומדות בלשון ומשמשות אותנו שמוש רפלקטיבי ומרושל בגבולות מצומצמים של הגיון ומשא ומתן חברתי בתור סמנים **חיצוניים** והפשטות לדברים ולמראות(...)"

ביאליק מתאר בצער את תהליך התרוקנות המילים מתוכן, את האופן בו אנו מבטאים מילים ללא מחשבה על מקור המילה ועל הרגע בו באה מילה זו לעולם. הוא עוסק בקושי המובנה של שפה – שתמיד נשארת במובן מסוים רק "על שפת" החוויה הממשית. דבריו מביאים אותי לחשוב על החיוניות של "גלות הדיבור" על מנת לגאול את העם והשפה.

יתכן כי דווקא הפירוד בין קול לבין דיבור איפשר את החייאת המילה מחדש. הרבי מסלונים בספרו "נתיבות שלום", מתייחס לקולות האנחה שהשמיעו בני"י כתחילת הגאולה:

"וכמו שמצינו בגלות מצרים, שה'אתחלתא דגאולה' היתה ע"י הד' לשונות של אנחה, מבלי להוציא מהפה שום דיבור של תפילה, הרי מגודל החשכות סגר עליהם כח הדיבור שלא יוכלו להתפלל לפניו יתברך שמו, ולא היה להם רק קול אנחה באין אומר ואין דברים. אך גם את האנחה לא יכלו להיאנח כראוי כל עוד שלא הגיעה עת הגאולה, כי היו סגורים מקוצר רוח ומעבודה קשה, ורק בבוא הזמן עזרם הקב"ה שיהיו מסוגלין להיאנח כדי שתהיה אתחלתא דגאולה."

תהליך של גאולה המתחיל מן העומק, מבפנים, מוכרח להתחיל מן המקומות הלא מעובדים, מן הקול הפשוט ביותר. שימוש היתר במילים עליו מעיד ביאליק גרם לנו לאבד את החוויה של דיבור כביטוי פנימי עמוק, כיצירה

¹ תודה לשפרה אסולין ממנה למדתי את הנושא.

המורכבת מחיבורם של עיצורים, תנועות ומשמעויות. רק לאחר הפירוק הזה אנו יכולים להשיב למילים את חייהן, ולתת לכל דיבר הניתן בסיני כמילים בעלות עוצמה, מילים שנחרתות בלב.

פרשת וארא מהווה הזדמנות בשבילנו להתחבר למקום הזה, על מנת שנגיע גם אנחנו מוכנים יותר לפרשות הבאות העוסקות בגאולה ובקבלת התורה.

הקישור בין יציאת מצרים לבין הוצאת דיבור מן הפנים אל החוץ מזכיר לנו עד כמה תהליך הדיבור אינו מובן מאליו. מצרי הגרון דרכם עובר הדיבור אל החוץ יכולים להוות לא רק מכשול, אלא גם סוג של מתנה- הם מאפשרים לנו לסנן ולדייק את מה שברצוננו לומר, ולבטא את שברצוננו לומר במלוא העוצמה.

כַּנְרַת סוּאָאָף

קיבוץ סעד אבל על מותו של חברנו

שמחה לוין ז"ל

ומשתתף בצערה של המשפחה

"וצעית הישר והטוב"

הלכה פסוקה היא בשולחן ערוך שכל בני המקום אסורים בעשיית מלאכה בזמן לויית המת:

מת בעיר, כל בני העיר אסורין במלאכה, וכל הרואה מת ואינו מלווהו עד שיהא לו כל צרכו, בר נידוי הוא. (שו"ע יו"ד הלכות אבילות סימן שמג, א)

כעולה מלשון ההלכה הרציונל העומד בבסיסה הוא לכבד את הנפטר בהלוויה מרובת משתתפים. בעיר גדולה בה נערכות מסי' הלוויות ביום, הלכה זו כמעט ואיננה ישימה. ב"ה בקהילת סעד הלכה זו נשמרת, כיאה וכיאות לקהילה המניפה את דגל הערבות ההדדית.

כדי למנוע אי נעימויות קבענו כי בזמן הלוויה בקיבוץ ייסגר הכלבו ממועד תחילת ההלוויה למשך שעה.

אִרְיָת קַרְטָא וְהַרְבֵּי אַרְיָ

נַר לִיכְרוֹן-

(תשס"ט)

ז' שבט – יום פטירתו של חברנו מנחם אפלבוים ז"ל.

דבריה fe ערה צברון בלזוויית אביה - שמחה לוין ז"ל

ב"ה 09 ינואר 2013 כ"ז טבת תשע"ג

באנו להיפרד מאיש יקר אהוב וישר דרך, שיעורים רבים למדנו ממנו ואת תמציתם אומר בשמי ושם מרים אחותי כאן היום:

Don't wish your life away

ולפיכך יש למלא את את החיים בתוכן ומשמעות

Life isn't fair

ולכן keep your chin up and do things properly

Be presice

Blood is thicker than water

ולכן המחויבות למשפחה עומדת מעל הכל ומחייבת כל מאמץ נדרש גם אם הוא קשה.

שמחה לוין נולד באנגליה בשנת 1929, הוא גדל בבית של מנהיגות הקהילה בעיר נוטינגהם והתבגר במהלך שנות מלחמת העולם השנייה, ואף שירת כקצין בצבא הבריטי בגרמניה בראשית שנות ה 50.

את אמנו, נעמי אלזה לבית נתן ז"ל מאדינבורו סקוטלנד הכיר כעמיתה לעבודה וחברה בקהילה הציונית בעיר מדלסבורו בצפון אנגליה שם הקימו את ביתם ושם נולדנו אחותי מרים ואני.

בחורף 1967 לפני מלחמת ששת הימים גמלה בליבם החלטה שציונות יש לממש לא רק בפעילות בקהילה היהודית אלא בעלייה לארץ ישראל וכך עשו.

אמנו לא היתה בריאה והמחיר היה יקר, בשנת 1972 היא נפטרה ממחלה.

עם פטירתה למדנו לראשונה בחיינו את משמעות ההתגייסות המשפחתית, הוריו, סבא ליונל וסבתא פולין הגיעו מאנגליה על מנת לטפל בנו היתומות וגרו עימנו בבית. ברבות הימים טיפל בהם אבא במסירות עד יומם האחרון.

בחיינו המקצועיים היה איש מחקר ופיתוח, "אני פיסיקאי" היה אומר לכל מי ששאלו, וכשהיינו מוכנות להקשיב ואולי להבין היה מסביר בפשטות לנו וגם לילדינו את עקרונות קרן הלייזר, כיצד עובדים הרצפטורים בממוגרף ועוד. הוא היה מראשוני חברת אלאופ כשהוקמה, ועבד במשך השנים בצוותי מחקר ופיתוח באלסינט, ופיליפס. גם כאן בסעד השתלב בסיפן ונהנה מכך מאד.

למרות היותו קפיטליסט מוצהר וגאה, הוא ראה בקיבוץ סעד את ביתו בעשרים השנה האחרונות, וזאת בעקבות אהבת חייו אסתר היא אתנו. חמש שנים מאושרות היו להם יחדיו, מאז מחלתה של אסתר ליווה אותה אבא במסירות ובאהבה ודאג עד יומו האחרון שיהיה לה הטוב ביותר האפשרי גם אם זה נראה למישהו כבלתי אפשרי.

אבא היה איש מלא אמונה, ודתי מאד בהשקפתו, הוא ברך שהחיינו בשם ומלכות בהולדת הנכדה הבכורה, וברגעים מיוחדים נוספים. הוא ראה בלימוד התורה ערך עליון וכל עוד אפשרה לו בריאותו היה משתתף בשיעורים מתוך עניין והנאה.

מזמור התהילים החביב עליו, אותו שרנו בכל ליל שבת (ולא בסעודה שלישית) היה מזמור כ"ג-

מְזֹמֵר לְדָוִד יְהוָה רָעִי לֹא אֶחְסֶר :

ב בְּנֵאֻת דְּשָׂא רְבִיצָנִי עַל-מִי מְנַחֹת יְנַהֲלֵנִי :

ג נִפְשִׁי יִשׁוּבָב יְנַחֲנִי בְּמַעְגְלֵי-צֶדֶק לְמַעַן שְׁמוֹ :

באחת משיחותיו בשבועות האחרונים, כשנשאל כיצד ירצה לסיים את חייו, ציטט לנו בע"פ את השורות הבאות :

Thou shalt not kill; but need'st not strive

Officiously to keep alive:

כשבדקתי את מקורן גיליתי שהן לקוחות משיר של ארתור כלו שכותרתו :

The Last Decalogue

הדקלוג האחרון.

אבא חי את חייו לאורן של עשרת הדברות, וכל מה שנגזר מהן, בישרות רבה, ומתוך אמונה עמוקה

ואם נתרגם את רוח השירה הזו לעברית נוכל לומר בעזרת יהודה עמיחי :

אבי היה אלוהים ולא ידע. הוא נתן לי / את עשרת הדברות לא ברעם ולא בזעם, לא באש ולא בענן / אלא ברכות ובאהבה.

ברצוננו להודות לכל מי שתמכו בו ובנו בחודשי מחלתו הקשים, הצוות הרפואי בסעד, לצוות בית שקמה שקיבל אותנו באהבה, לצוות צבר ההוספיס הביתי, ולצוות הסיעוד הביתי של סעד. לעובדים המסורים ישראל, אברהם ובדרי וקסם שהיו עימנו עד רגעיו האחרונים, תודה לכולכם, עשיתם עימו ועימנו חסד של אמת.

מנוחה נכונה לך אבינו

God bless

דברים שואה עברון באווייתו fe אחת לזין ז"ל

שמחה, חברנו ומחותני הראשון.

הכרנו לפני שלושים שנה, בחג פורים גשום וסוער כמו היום הגעת עם אמך אלינו בפעם הראשונה, אמך שהיית לאם לבנותיך. כמה שמחות חווינו יחדיו, יחד חבקנו נכדה ראשונה, ואחר כך באו עוד נכדים, בני מצווה וחתונות וגם נין זכינו לחבוק יחדיו.

עשר שנים אחרי פגישתנו הראשונה נשאת את אתו חברתנו, אסתר שלך, לאישה והפכת לחלק מחיי כולנו בסעד. שעות של שיחות מרתקות היו לנו, לא אוכל כאן להאריך בתיאורן. אבל ביטוי אחד שאמרת פעמים הרבה אני רוצה להזכיר, אמרת "אני איש מאושר כי העבודה שלי היא התחביב שלי". היית פיזיקאי והיית בין מפתחי ה-C.T. וה-M.R.I טכנולוגיות מצילות חיים. הכרת את כל בתי החולים בהם היו מוצבים המכשירים האלה וידעת איזה הוא בית החולים המעולה, הטוב, הבינוני ומטה. הכרת את הרופאים וידעת, בעת מחלתך, לכוון אותם לכוון, שאתה הבנת בחושיך ובהשכלתך, ששם נמצא הנגע, לא ברור אם הם שעו לעצותיך.

אצלנו בסעד תרמת מידיעותיך הרבות והקדשת מזמנך לסייפן, שם כולם הכירו אותך והעריכו אותך, את ידיעותיך ואת אופייך. כולנו ידענו, שאם יש אדם אתה הוא אדם, אדם במלוא מובן המילה, ישר, הגון, נדיב ונעים הליכות. שוחר ידע, מסביר פנים לכל אדם. היו בך גינונים אנגליים שמצד אחד הם מאוד לא ישראלים צעקניים ומצד שני דווקא בשקט שלך היית בולט בסביבתך.

חווית אובדנים בחיך, אשתך, אם בנותיך, נעמי ז"ל הותירה אותך אלמן בגיל צעיר ובשנים האחרונות אבדו לך גם אחותך בלנש ז"ל ואחייך רפאל ז"ל אותו סעדת בעת מחלתו, והותירו אותך נצר אחרון להוריך.

כולנו כאבנו את מחלתה של אסתר וראינו איזו אהבה שררה ביניכם ובאיזו מסירות התייחסת אליה. המסירות שלך היוותה דוגמה לכל צאצאיך שסעדו אותך בימיך הקשים.

נולדת בט"ו בשבט, ומכל הבחינות אין מזמור מתאים לך מהמזמור הבא:

א אֲשֶׁרִי הָאִישׁ-- אֲשֶׁר לֹא הָלַךְ, בְּעֶצֶת רְשָׁעִים;

וּבְדַרְךְ חֲטָאִים, לֹא עָמַד, וּבְמוֹשֵׁב לְצִים, לֹא יָשָׁב.

ב כִּי אִם בְּתוֹרַת ה' חָפְצוּ; וּבְתוֹרַתוֹ יִהְיֶה, יוֹמָם וְלַיְלָה.

ג וְהָיָה-- כְּעֵץ, שְׁתוּל עַל-פְּלִגֵי-מַיִם:

אֲשֶׁר פְּרִיּוֹ, יִתֵּן בְּעֵתוֹ--וְעָלְהוּ לֹא-יָבוּל; וְכָל אֲשֶׁר-יַעֲשֶׂה יִצְלִיחַ.

אנו נפרדים ממך היום, היה מליץ יושר לכל צאצאיך, לשרה ומרים בנותיך, לנכדיך נעמי, סמדר, ורד, שאול, שלומציון, אורי, נתן ונעמי, לנינך עידו ולאשתך אסתר, לכל אוהביך ולכלל עם ישראל, ומן השמים ננוחם.

סבא לי

לזכרו של סבא אליעזר נהיר ז"ל

יש לי סבא מיוחד במינו. יש לי סבא ולא היה לי, כי סבא שלי תמיד יישאר. יש סבים של סוכריות, יש סבים של מתנות ויש סבים שסתם אוהבים, אבל סבא שלי ליווה כל נתינה בערך מוסף – בערכים יהודיים ואוניברסליים. סבא שלי הוא איש עקרונות, ועקרונות לא מתים.

אני נולדתי בסעד ואפילו את חגיגת בר המצווה עוד קיימתי בקיבוץ. בשנים אלו, שנות התום, ביליתי רבות עם סבא שלי, ועל קצה המזלג אני מבקש לשתף את הציבור בחלק מהרגעים הקטנים והמיוחדים שהיו לי עמו.

כפי שבוודאי רובכם יודעים, סבא שלי עסק בהוראת הטבע. ההוראה היתה בנשמתו וכך גם הטבע. גם אני, כנכד, זוכר שסבא שלי הקפיד שלא ללכת בדרכים הסלולות. אמירה זו נכונה לכל מסכת חייו המופלאה, אולם אתייחס אליה כפשוטה. סבא היה לוקח אותנו לטייל בפינות הנידחות של הקיבוץ, לשדות ולכל מקום שבו ניכר הטבע. בטיולים אלו היתה הקפדה שלא ללכת בדרך בה כולם הולכים ולא להסתכל במקומות בהם כולם מסתכלים. סבא לימד אותנו לסטות קמעה מהדרך – לשמור על הכיוון אבל ללכת ליד. לראות כל צעד וצעד, להבין מה מסתתר מאחורי כל רגב ורגב ולהכיר את הצמחים, אפילו הטרוויאליים ביותר, ולהכיר ולהוקיר את בעלי החיים הקטנים והפגיעים בדיוק כמו שמתפעלים מבעלי החיים הגדולים והמרשימים. מבחינתו, כל תולעת וחיפושית היו עולם ומלואו, ואהבת הטבע הוטמעה בי מילדות, לא בדרך של לימוד אלא בדרך של חוויה. מבחינתו, לכל צמח יש הסגולות המיוחדות שהקב"ה ברא בו, ורק צריך להבין ולחקור מה התועלת שצומחת לאדם, נבחר היצירה, מאותו הצמח. סבא שלי לא היה רק עובד אדמה, אלא הוא היה אוהב אדמה.

אופיו כאיש חינוך בא לביטוי אף בטיולי אחה"צ במתקני השעשועים, בעיקר ליד הפשפש (אם עדין הם שם...). האהבה לא קלקלה את השורה, וסבא האמין בכל ליבו שנפש בריאה צריכה להיות בגוף בריא. גם כאשר הלכנו לגן השעשועים הנדנדה לא היתה המתקן העיקרי, אלא דווקא הקורה ושיווי המשקל קיבלו דגש, וכן המקביליות למיניהן. עם סבא שלי לא היה בילוי סתם, אלא לכל מעשה ולכל צעד יש משמעות.

בין תחביביו השונים היתה גם הנגינה בכינור. גם ילדיי, ניניו, זוכרים את סבא אליעזר כסבא שמנגן בכינור. כמו כל דבר בחייו גם לנגינתו תמיד היתה מטרה. לעתים לשמח את משפחתו, לעתים לשמח אנשים נוספים ולעתים לצורך מצווה. זכור לי כי פעם אף ניגן ברחובה של עיר על מנת לאסוף צדקה לקבצני הרחוב. סבא מיוחד ללא ספק...

זכורה לי במיוחד נגינה אחת מיוחדת במינה. סבא הקפיד על נגינת שירי החנוכה בביתה של אמו, סבתא שפרה אלטשולר ז"ל. כדרכו, הוא חינך אותנו לערכים במעשים ולא בדיבורים, ובשנים בהם למדתי לנגן בצילו, דאג שננגן יחדיו בביתה של סבתא שפרה, על מנת לשמחה.

בד בבד, סבא היה גם אוהב אדם, ומבחינה מסוימת אני חושב שהוא הקדים את זמנו. היום כל המי ומי מדברים על צדק חברתי. סבא שלי פעל כבר לפני יותר מעשרים שנה לחיזוק והעצמת השכבות החלשות. הוא יצא את כתלי הקיבוץ ופעל רבות ביישובי האזור על מנת לסייע לילדים ממשפחות מצוקה למצוא את דרכם. גם זאת עשה באמצעות החיבור לאדמה ולטבע, והכל מתוך אהבה כנה לאדם באשר הוא אדם.

אהבת האדם ואהבת האדמה נקשרו אצל סבא שלי באהבת התורה והקב"ה. אני זוכר שבשבתות שהיה לוקח אותנו לטיולים למכתש ובאופן טבעי היה קושר את ממוחטתו לפרק ידו. לשאלותינו היה פוצח בהסבר מעמיק על דיני הטלטול ורשויות שבת, אבל בגובה העיניים ולא בפלפולים של בתי מדרשות. סבא התמחה בתחום האהבה ולא בתחום היראה. כל ערך וכל מסר שהנחיל לנו, כנכדיו, היה בדרך של אהבה והסבר ולא בדרך של כפייה וציווי. איש חינוך. בשנים יותר מאוחרות הקפיד סבא להתחיל כל מפגש בשאלה היהודית המסורתית: "פסוק לי פסוקך". גם במפגשים עם בניו, ניניו, הקפיד סבא לדון בפרשת השבוע ובמשניות אותן למדו בבית הספר ובבית, וכאשר התפתח דיון סביב נושאים שבקודש לא היה מאושר ממנו.

גם בגיל מתקדם לא נח סבא שלי על זרי הדפנה. סבא שלי לא ראה את עצמו כאדם פרטי אלא אהבתו לאומה הניעה אותו להמשיך ולמצוא אתגרים לאומיים ולהיות שותף להם. גם כאן סבא הקדים את זמנו. ההבנה כי ללא בסיס מאוחד יקשה על הציבורים השונים במדינת ישראל להתקיים זה לצד זה, חוסר המתבטא בצורה די מובהקת בבחירות אלו, הובילה אותו לפעילות ציבורית בניסיון לקבוע חוקה בהסכמה למדינה ישראל. לאחרונה שוחחתי עם השר מיכאל איתן, אשר הוביל את הניסיון הזה בכנסת, כאשר שימש כיו"ר ועדת חוקה חוק ומשפט, והוא כתב לי כך: **"אכן כן סבך ז"ל היה אדם מיוחד בעל חוש אזרחות מפותח ורצון לתרום בתחומי החוקה לטובת המדינה העם והאדם"**. כך גם הרב חיים סבתו שליט"א, בדברי הניחומים כתב על: **"האיש היקר אוהב ה' ואוהב עמו מלא מרץ לישועת ישראל וחובב ספרות קודש לעומקה"**. אפיו המיוחד, העמידה על עקרונותיו, תוך ראיית הכלל כערך, וזאת מבלי לטשטש את הפרט, ניכרה גם כלפי חוץ ואף מנהיגים הכירו בה.

בתקופה זו התגורר, כשווה בין שווים, בחדר קטן בישיבת מרכז הרב. על תקופה זו תקצר הידיעה מלכתוב, אולם גם פה אהבתו לכל אדם וצניעותו הביאו לחיבור אישי ונפשי לתלמידי הישיבה, לרבניה, ולתורת ארץ ישראל של הרב קוק זצ"ל.

סבא היה אדם חזק, נפשית. בשנתיים האחרונות שב הוא אלינו במלוא עוזו הרוחני, הנפשי והחשיבתי, אולם ידוע כי היתה תקופה לפני זה בה לא היה הוא במיטבו. אני בספק אם לו הדבר היה בידי של סבא הוא היה מסכים לחרוג מעקרון השוויון בו האמין בכל נימי נפשו, אולם הוכח שרק הטיפול הרפואי הפרטי הציל אותו, פשוטו כמשמעו, מליפול נטל על החברה. ללא ההשקעה הכספית הניכרת של המשפחה הוא היה עלול לסיים את חייו קשור לכיסא במוסד סיעודי, קורא בקול גדול: "אני לא שייך לפה". בדוח האחרון של מבקר המדינה (דוח 62ב) ישנו פרק משמעותי על היעדר טיפול הולם בשיקום קשישים, וקשישים רבים מסיימים את חייהם במוסדות סיעודיים רק בשל אי טיפול הולם. אני מאמין שהקיבוץ חב למייסדיו את הטיפול ההולם שאינו ניתן לציבור הרחב. הקולקטיב והערבות ההדדית הינם הערכים שהובילו להקמת הקיבוצים, ואין להניחם בקרן זוית כאשר דור המייסדים נזקק לכך.

לא אכחד כי העמידה על עקרונותיו הביאה לא אחת את החברה לתחושת ניכור כלפיו. תחושה שהיתה חד כיוונית לחלוטין. אולם גם זהו מסר שאותו ניקח עמנו, ילדיו נכדיו וניניו כצוואה מוסרית – עשה את שאתה מאמין בו, מבלי לפגוע במי שלא מסכים עמך.

בסוף דבריי אני רוצה להקדיש לסבא את השיר שכל כך מאפיין אותו: "בדרכי שלי". מילים- פול אנקה, שר בעברית- אריק לבי (אפשר לזמזם בראש..). סבא, אנחנו נפרדים בגעגועים רבים, אולם אתה נשאר אתנו לתמיד.

ביום חמישי - אחר הצהריים, יצאנו וותיקים וצעירים-גברים נשים וטף, לכיוון כפר הנופש של האגודה למען החייל באשקלון, באווירה משוחררת ובעליצות יתרה. במהלך הנופש זכינו להפעלות לכל הגילאים, והופעות שתורמו למוראל הכללי ובראשן אלו של קובי אריאלי הזכור לטוב מהנופש הקודם, שהגדיל לעשות, והכניס מספר בדיחות חדשות אליהן טרם נחשפנו. כמה הורים 'מסורים', ניסו את מזלם ונכנסו ביחד עם ילדיהם להופעות המיועדות למבוגרים. קולות הבכי וטריקות הדלתות לא אחרו להגיע. ניסיונות ההשתקה והיציאה מהאולם רק הוסיפו לאנדרלמוסיה הכללית, ופגמו בהנאת הקהל. להלן כמה עובדות בסיסיות: 1. תינוק/פעוט אינו מבין את שנינויותו של אמן שאינו מציג לילדים. 2. הוא מתקשר עם הוריו בדרך כלל באמצעות בכי, או קולות צהלה אקראיים. 3. במידה ויש לו זוג הורים, ואין שמרטף בנמצא – מומלץ שאחד מהם יישאר לשמור עליו, והשני ייהנה כאוות נפשו. כדאי לאמץ כללים בנושא לטובת הפעילויות שעוד נכוננו לנו, כך שתופעה זו לא תישנה. תודה ליואב פרנקל שהפעיל את הילדים אחר הצהריים ותרם את חלקו למנוחת הלוחמים. בתפילה ובחדר האוכל שהיה מלא מפה לפה, זכינו ל-'דיבוק חברים'-תרתי משמע. חברי עלומים שנטלו פיקוד על החלק הרוחני, שרו זמירות שבת בצוותא והזכירו לנו נשכחות. גם מזג האוויר נרתם לטובת הנופשים- משמש חורפית וחמימה ביום ששי, ועד לגשם שהקפיד לרדת בעיקר במהלך הלילה, ובפרק הזמן שבין אכילת החמין והוצאת הגלידות. תודה למממנים ולמארגנים שבזכותם יצאנו מחייכים ומרוצים (מכתב תודה רשמי, מטעם מנהל הקהילה- כבר יצא), ובמיוחד לרחל יניב שהפגינה כושר תאום, ארגון וביצוע. קבוצה נוספת, יצאה לנופש ביזמת הקה"ד, ב"קייבוץ קליה" המצוי על שפתו הצפונית והמתרחקת של ים המלח. מרים תמיר מדווחת, שגם הוא היה מוצלח במיוחד. חלק מהמשתתפים זכו לחזות בשיטפון נחל קומרן, בהדרכתה של רחל עברון, מקו גדר הקייבוץ. אחת מהמשתתפות בת קייבוץ יבנה- פרופ' כנה ורמן לבית נחליאל, נקראה להרצות בפני האורחים מתחום עיסוקה. היא תיארה את חיי כת קומראן על מנהגייהם וחוקיהם, שהיו קרובים מאד לחיי קייבוץ טרם ההפרטה, אפילו חדר אוכל היה להם! ייתכן ועוד תמצא על אחד מהחרסים הכתובת הבאה: "גרעין קומראן" יורד להגשמה בים המלח- (נוסד 150 לפנה"ס).

ביום ראשון- נערכה האזכרה ליהודה רוזמן ז"ל ביום השנה הראשון לפטירתו. בבית הקברות נשא נכדו משה דברים היוצאים מהלב, ובהמשך התכנסנו בחדר האוכל, לערב לזכרו בהנחיית הלל בנו. הרב ארי ציין בתום לימוד המשנה, כי יהודה לא סתם למד תורה –אלא ממש עסק בתורה. אלדד בכורו, תאר את מהלך חייו של אביו, שידע עליות ומורדות. הוא עמד על אופיו שהיה מוכוון לדבקות במטרה, ותחביביו המוסיקאליים- אשר בזכות שניהם סחף את סביבתו. הפליאה בשירה נכדתו עדי, אותה ליווה אחיה עמית, בנגינה בגיטרה חשמלית. שיעורו של הרב בני לאו, עסק בקשר בין תורה ופרנסה בעיני אמוראי ארץ ישראל. הוא הביא כדוגמא שלוש דמויות מהתלמוד, אשר בחרו לעסוק בפרנסתם על חשבון העיסוק בתורה כדרך חיים, ולמרות זאת, זכה כל אחד מהם להכרה מיוחדת, בזכות פעלו. את האזכרה חתם אמן הקלרניט- מוסא ברלין כשבתו אודליה מלווה אותו על הקלידים במוסיקת נשמה יהודית, ואי אפשר היה להתעלם מתמונתו של יהודה המביט על המאורע בסיפוק רב.

ביום שני- נערכה אזכרת השלושים לאליעזר נהיר ז"ל בגשם שוטף, שלא הרתיע את הנוכחים ליד קברו. לאחר מכן התקבצו כולם במועדון לחבר לערב לזכרו, שם ספדו לו שניים מנכדיו. אליהם הצטרף יוסף כרמון, ידיד המשפחה, שסיפר על קורותיו של אליעזר בשנתיים האחרונות. יהי זכרו ברוך!

ביום זה עלה "דו"ח הרפז" לכותרות, וגילה את פרצופם האמיתי של כמה 'אנשים קטנים', המאיישים 'תפקידים הגדולים'- במערכת הביטחון. עלתה גם הכנרת, עלו הנחלים, הוצפו כבישים, תחנות רכבת ובתים רבים. בחלק מערוצי התקשורת הוקרן סרטון בו נראה גל מים השוטף את קניון עזריאלי שבמרכז מודיעין כפי שצולם במצלמות האבטחה, ממש כמו בצונאמי.

ביום שלישי - עלה הירקון, גאה גם נחל איילון והציף את עורקי המדינה הראשיים - וגוש דן עמד מלכת. יש יתרונות לפריפריה..

ביום רביעי - בבוקר נערכה בקיבוץ ברית המילה לנינו של יהודה שלמון ז"ל, ושמו בישראל יהודה נ"י. נמשכו ההצפות בכל רחבי המדינה, נחל חדרה עלה על גדותיו וחדרה הפכה לוונציה כשהיא מנותקת מחשמל ועם הרבה פחות רומנטיקה. אחה"צ ליווינו למנוחות את שמחה לוי ז"ל. במזג אוויר סוער, עמדנו במעגל בצמוד לכניסה לבית הכנסת, שם נישאו ההספדים. שמחה היה איש חכם, חם ומאיר פנים - יהי זכרו ברוך! בערב נערכה חתונתה של צילה דביר עם בח"ל צחי, בירושלים, שנעטפה אף היא בלבן לרגל האירוע. אילנה מדווחת שהכלה והחתן יצאו מחופתם לריקוד של מצווה-בשלג והשמחה רק גברה. האורחים שנהנו מסייעתא - דשמיאי הגיעו לבירה רגע לפני חסימת הצירים הראשיים אליה. וכך זכינו באותו היום לברית, לווייה וחתונה - גלגל החיים ממשיך להסתובב...

יורט קימלמן

אזר הספד קטן..

סבא אליעזר

סבא רבא שלי הוא סבא אליעזר. הוא היה סבא רבא הכי טוב והכי צדיק. כשהייתי בא לבקר אותו, הייתי רואה אותו יושב וקורא מתוך ספרי קודש, וכשהיו לי שאלות, הוא תמיד ידע לענות ולספר לי. אני מתגעגע אליך סבא אליעזר. היה לי עצוב כשבאתי בחנוכה לקיבוץ וראיתי שהמיטה שלך ריקה ואתה לא נמצא שם יותר. אני גם מתגעגע לשמוע אותך מנגן בכינור ושר מעוז צור, ואני אתפלל שתהיה תחיית המתים ואז אני אראה אותך שוב. אני אוהב אותך סבא!

מאריאל הנין ספק

הכנס יתקיים אי"ה
ביום שלישי
כ"ה בשבט תשע"ג
5.2.2013
במרכז הרצוג
בעין צורים
9:00-18:00

הקיבוץ הדתי

עלות למשתתפת: 90 ₪

הרשמה: במזכירות הקיבוצים
או במשרדי הקב"ד
mazkira2@kdati.org.il

הסעות: בארגון עצמי / קיבוצי

תכנית מפורטת תישלח בהמשך

לתגובות ורעיונות: הילה אונא

mila@sde.org.il

כל כבודיה

הכנס השמיני של נשות הקיבוץ הדתי

בגוף אני מבינה
"נתן הקב"ה בינה יתרה באשה..."
(נידה מה ע"ב)

למרגלית ולישראל שריד - מזל טוב להולדת הנין

נכד למרב ולרמי שריד

בן לצופית וישי שריד

לבני ולמיכל אחיטוב

מזל טוב להולדת הנכד

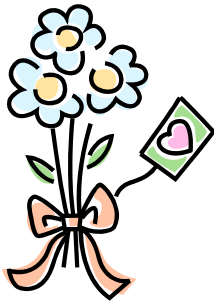
בן לאלעד ולשני אחיטוב, ניין ליפה אחיטוב

למרים שלמון ולכל המשפחה

מזל טוב להולדת הנין, נכד להדסה ולשלמה בן שלום

ושמו בישראל - יהודה

בן ליצאל ולנאטע בן שלום

לדרור (דוא"ל) אדור

מזל טוב לרצל בת-המצווה

שתלכי ללדול, לשמות, ליהנות מהטבע-

ובציקר להסב נחת לכל המשפחה!

צף ביטוח ובריאות:

- ביציאה מהקיבוץ מוצב תמרור "עצור" שפירושו: עצירה מוחלטת ובדיקה קפדנית שהדרך פנויה. את הראש יש לסובב שמאלה, ימינה ושמאלה- ולא לקחת סיכון!
- רוב התאונות בהן טיפלתי לאחרונה נגרמו בשל: אי שמירת מרחק, נהיגה רשלנית וחוסר תשומת לב.
- כל תקלה חייבת להיות מדווחת מיידיית ליורם או להמל, כך שהנהג הבא יוכל לנסוע בבטחה.

קהילת סעד נוסעת בזהירות ובאחריות.

שמחה בלס

שאת סיפור - הספרייה הילדים

ביום ב', ג' שבט, 14/1

שעת ספור:

צט דרורית וייס

בשעה 17.30.

לאחר מכן ניתן לשאול ספרים ודי.וי.די.

עד השעה 19.00.

מוזמנים בשמחה.

מוצאת רכב

ביום הבחירות ישובצו הרכבים על פי קדימות ההזמנה. מומלץ למי שמתכנן לנסוע ביום זה- להקדים ולהזמין מראש!

המעוניינים בחוברת לזכרו של יהודה רוזמן ז"ל- יוכלו לקבלה אצל רכטי במזכירות

לנורית קופלוביץ' ולכל המשפחה
מזל טוב להולדת הנכד
בן לאילת ולבני דה-לוי

לאינס אריאל - ולכל המשפחה
מזל טוב לרצל חתונתו של הנכד
מתן עם בח"ל אורה
בנט של נצמה ומאיר אריאל

למורן ולאיילת טובים

מזל טוב להולדת הבן

למלי ולישראל קסט ולכל המשפחה - שתזכו להרבה שמחה ונחת!

לקראת תרבות ...

"באחד משני חדרי הרווקות תלו הבחורות בסתר, על חוטים שהן מתחו תחת למיטות, תחתוניות משי וכותנות לילה מהבית, שמחן הן לא יכלו להיפרד לטובת מחסן הבגדים. כל עוד גרו באוהלים וברפת נטולת הפרטיות, החביאו אותן בתרמיליהן: עכשיו לבשו אותן וחוו שוב, כמו בברית המועצות, ריגוש מחתרת"

"הביתה" הוא סיפור של קיבוץ מלידתו עד מותו. זהו סיפורם של אנשים שעזבו את ביתם כדי להגיע הביתה. הם נטשו את הוריהם, את שפתם ואת אמא רוסיה למען ארץ משלהם, וניסו להיפטר מהכמיהה האנושית למשפחה, לפרטיות ולרכוש, כדי ליצור חברה טובה יותר על פי הבנתם. חלקם השכילו למות לפני שמפעל חייהם התנפץ, חלקם עדיין כאן.

קרוב אלינו כל כך, ועם זאת רחוק. דומה ומשתף אך יש לא מעט מהשונה. סיפור של החלום ושברו מנקודת מבטו של הסופר.

מופע המשלב את סיפורו של אסף ענברי כותב הספר "הביתה" יחד עם הזמר אריאל הורוביץ, יתקיים בסעד בחול המועד פסח.

על מנת שנוכל למצות ולהכיר את הספר לקראת המופע בצורה הטובה ביותר, אנו רוצים לחשוף כמה שיותר אנשים לקריאת הספר ולכן, רכשנו מספר עותקים של הספר על מנת שנוכל לחלק לקריאה לכל דורש.

על מנת לקבל עותק לקריאה, ניתן לשלוח מייל או לשים פתק בתא הדואר של ו. תרבות, הספר יחכה לכם בתא הדואר כאשר יגיע תורכם.

עם תום הקריאה, אנא החזירו את הספר לתא הדואר של ועדת תרבות (נא לא לקחת משם ספרים באופן עצמאי).

ולכל אותם אלה שאינם חובבי קריאה... אל דאגה, המופע מתאים גם לכם! ניתן ליהנות ממנו הנאה מושלמת גם אם לא קראתם את הספר.

1. תרבות

מפגש צ"ח"ד וועדת קליטה

לפני זמן קצר קיבלנו את ההחלטות הציבוריות בנוגע לתהליך הצטרפות לסעד-קבלה לחברות. בינתיים פנו אלינו **אחת עשרה** משפחות מבין הנקלטים, המעוניינות להתחיל את תהליך הקבלה למועמדות. משפחות נוספות בתהליכי חשיבה בכיוון. כמו כן פנו אלינו עוד **שבע** משפחות מבחוץ, איתם אנו בודקים תחילת תהליך קליטה (שני בני קיבוץ+חמש חיצוניות).

1. קליטה תחל לקדם את נושא הקבלה למועמדות של נקלטים החיים בסעד, בשתי קבוצות, על מנת שהדיון יהיה מעמיק יותר. קבוצה ראשונה- שבע המשפחות הראשונות שפנו, יידונו בועדת קליטה בשבועיים הקרובים, ויבאו לדיון מועמדות במועצה, במהלך פברואר. הכוונה היא להמשיך ולהגישם לחברות כבר ביוני- יולי. הקבוצה השנייה- תהליך זה בהפרש של חודש אחד מאוחר יותר לכל היותר.

להלן רשימת המשפחות אשר פנו במהלך התקופה האחרונה להגיש עצמן למועמדות. בימים הקרובים מתחילה ועדת קליטה בתהליך גיבוש המלצותיה. חברים המעוניינים לשוחח ולהאיר דברים בנוגע לאחת **משבע** המשפחות הראשונות מוזמנים לפנות אל מיכל, עפר, גילי, מתוקה, כרמל, או עינב, בהקדם.

המשפחות אשר פנו:

1. בוברבסקי אודי וקרן.
2. סמואל גדי וכינרת.
3. סוברי הדר ואסף.
4. רועי שייקו וקרן.
5. כהן שירה ואמיר.
6. קבלן חגי ושוהם.
7. רוטנברג אשר ונעמה.
8. הימן אחיה ודקלה.
9. פרנקל יואב ויעל.
10. סאסי אריאל ועדי.
11. בלומנטל מנחם וחגית.

כמו כן נקדם את התהליך עם משפחת יערי זיו ורננה, אשר כבר מועמדים זמן רב, ומעוניינים להתקבל לחברות. חברים המעוניינים להתייחס לנושא מוזמנים גם הם לנציגי ועדת קליטה.

ועדת קליטה

לשנה ולאהר"ה דביר ולכל המשחה
מלא טוב לראש נישואיה של צילה עם בח"ל חחי
הרבה אושר ונחת!

לקראת בחירות ...

לקראת יום הבחירות יום השבתון ולקראת חג ט"ו בשבט התאגדו "מיטב הכוחות" הנהלת הקהילה, ועדת דת, ענף המזון וועדת תרבות, והוחלט לנצל יום זה לפעילות קהילתית. בתוכנית:

שחרית – מניין ראשון בבית הכנסת.

7:30 - שחרית – מניין שני בבית הכנסת.

8:00-9:00 – ארוחת בוקר בחד"א.

9:00-10:15 – שיעורים בענייני דיומא (פרטים בהמשך).

10:30 – יציאה לטיולים.

12:00-13:00 ארוחת צהריים בסיסית בחד"א (לנשאים בקיבוץ).

הכלבו יהיה פתוח בין השעות: 7:30-9:30.

מסלולי הטיול:

"בין צרעה לאשתאול" - חבל שבט דן מהתנ"ך ועד גוש דן

למשפחות - טיול רגלי באזור שפלת יהודה עם פריחה חורפית יפה.

למבוגרים – מסלול רכוב עם תחנות תצפית ופריחה ותוספת ביקור בערי המקרא בית שמש, גזר, לכיש ושעריים הקדומה (חר' כייפא, מלחמת דוד וגולית).

במידה ויהיה יום סוער / גשם - נטייל ל"גבי מים במדבר" נחל ימין (ליד אורון).

הליכה קלילה עד גב ימין למשפחות ומבוגרים.

למטיבי לכת - הליכה מנחל ימין דרך מעלה פלמ"ח ועד עין ירקעם.

(פרטים מדויקים אם נצא למסלול זה).

בדפים שחולקו בתאי הדאר ונשלחו במייל ישנם כל הפרטים לגבי ההרשמה לטיולים מוזמנים להירשם.

בתקווה ליום אחד של שמש נעימה

ועדות דת, תרבות, מנהל הקהילה וצנ"ץ המזון.